

ПАСТИРСЬКИЙ ЛИСТ ПРЕОСВЯЩЕНОГО ВЛАДИКИ БРАЯНА БАЙДИ, ЧНІ
до духовенства, монашества і усіх вірних Української католицької єпархії Торонто та Східної Канади
у Неділю Мироносиць

ПОКЛИКАНІ БУТИ УЧНЯМИ-МІСІОНЕРАМИ ТА БЛАГОВІСТИТЕЛЯМИ В НАШІЙ ЄПАРХІЇ

Дорогі Брати та Сестри у Христі!

У свято жінок-мироносиць, я хотів би скористатися нагодою, щоб разом з Вами розважити над тим, що означає отримати Добру Новину про Воскресіння, це спасительне Боже Слово, і поділитися Ним із іншими.

Станьмо такими, якими ми були створені, щоб бути у Христі!

Там, де ми живемо і з ким спілкуємося, відображає нас самих. Наприклад, сім'я, до якої ми належимо, може сказати багато про нашу ідентичність та біологічний відбиток. Те саме стосується нашої духовної сім'ї, Церкви, яка визначає нашу «духовну ДНК» в межах церковної громади та у світі, який нас оточує. Я запрошую Вас разом зі мною, як християни, заглибитись у роздуми над цією духовною ДНК у Вашій сім'ї - Домашній Церкві, у Вашій парафіяльній чи релігійній спільноті, у Вашій Єпархії та в Церкві загалом. Роль жінок-мироносиць у Євангельській розповіді про воскресіння говорить про цей духовний генетичний код, а саме про наше покликання та ідентичність як учнів-місіонерів. Усі ми покликані стати такими, якими ми були створені, щоб бути у Христі.

Патріарх Святослав у своєму пастирському листі «Жива парафія – місце зустрічі з живим Христом» 2011 року, закликає до місійного служіння такими словами:

«Цей заклик Христа звіщати Добру Новину стосується не лише перших Христових учнів – апостолів, він зобов'язує Церкву в усі часи, аж до кінця віків. Українська Греко-Католицька Церква, здійснюючи це доручення Божественного Спасителя, вустами єпископів Священного Синоду окреслила мету свого служіння як «Святість об'єднаного Божого люду». Святість – це Божий дар, покликання кожного християнина».¹

Папа Франциск у своїй Апостольській Адгортації «Євангельська радість» (“*Evangelii Gaudium*”) 2014 року стверджує наступне:

«Мрію про місіонерський вибір, здатний все змінити, – щоб звичаї, стиль життя, розклад занять, мова і всі церковні структури стали знаряддями, придатними більше для євангелізації сучасного світу, ніж для самозбереження... Парафія ще не віджила себе; саме завдяки великій еластичності... За посередництвом усієї своєї діяльності парафія надихає і приготує своїх членів для євангелізаційної праці».²

Папа Франциск продовжує:

«Таїнство Хрещення чинить кожного члена Божого Люду учнем-місіонером (див. Мт. 28, 19)... Кожний християнин є місіонером у тій мірі, в якій зустрівся з любов'ю Бога в Ісусі Христі; не говоримо більше, що ми «учні» і «місіонери», а що ми завжди «учні-місіонери»... Погляньмо на перших учнів, які, зустрівшись поглядами з Ісусом, відразу з радістю пішли Його проповідувати... А ми на що чекаємо?».³

Долаємо страх

В Євангелії від Марка ми читаємо, що жінки-мироносиці, незважаючи на свій страх, прийшли до гробниці, щоб припасти до мертвого тіла Ісуса і намастити його пахучими оліями. В Євангелію від Марка читаємо, що жінок опановує страх, коли вони бачать ангела, який сидить на камені біля гробу, і незважаючи на заклик поділитися новиною, вони нікому нічого не кажуть. У цьому Євангелії також читаємо: «... ідіть, скажіть його учням та Петрові...»; далі сам Ісус промовив до них, і «...вони ж пішли й проповідували всюди, а Господь допомагав їм та стверджував слово чудесами, які його супроводжували». (Марк 16: 7-20) Страх завжди буде присутнім у нашому житті. Однак, якщо наше серце буде відкритим, Святий Дух допоможе нам здолати ці страхи і надихне до голошення Доброї Новини іншим. Візьмімо за приклад відвагу мироносиць та сьгоднішніх жінок, які навчають нас як стати учнями-місіонерами.

¹ Пастирський лист Блаженнішого Святослава до духовенства, монашества і усіх вірних Української Греко-Католицької Церкви «Жива парафія – місце зустрічі з живим Христом», 2-го грудня 2011 року.

² Папа Франциск. Апостольська Адгортація «Євангельська радість» *Evangelii Gaudium* (2014), п.27-28.

³ Папа Франциск. Апостольська Адгортація «Євангельська радість» *Evangelii Gaudium* (2014), п.120.

Багато жінок в нашій Українській Греко-Католицькій Церкві служать Христові, вони насправді служать усім нам, виконуючи численні обов'язки вдома в домашній церкві. Це служіння у формі плекання духовної ідентичності, розумової та фізичної опіки дітей та літніх людей є очевидним в наших домівках. Воно є видиме в наших парафіях, де жінки як Тіло Христове *служать* Христовому Тілу, ділячись своїми дарами в управлінні, медицині, катехизації і освіті, як також сприяють літургійному та молитовному життю. Дійсно, їхня присутність відчувається у наших спільнотах. Вони здійснюють своє покликання як богопосвячені особи чи у самотньому стані, як дружини і матері, справляючись одночасно з безліччю обов'язками, які виконують сумлінно, професійно та з милосердям, віддаючи своє життя на служіння своїм сім'ям, спільнотам та в розбудові Царства Божого. Вони своїм життям сповіщають Добру Новину як учні-місіонери. Саме це св. Іван Павло II пояснює, коли говорить про гідність жінок у своєму Апостольському листі *Mulieris Dignitatem*.⁴

Прощення

Часто праця жінок у Церкві залишається непоміченою та невизнаною. Мені цікаво, що сказали апостоли мирноносцям, коли побачили порожній гріб та самі переконалися у Добрій Новині. Можу хіба здогадуватися, що вони зніяковіли та вибачились. Роздумуючи над роллю жінки у Церкві впродовж цілої історії, як часто нехтували їхнім внеском, можливо не приймали чи, в деяких випадках, навіть зневажали його? Що можна сказати про тих, хто зазнав жорстокого поводження? Ми всі, учні-місіонери, повинні застановитись, як ми можемо підтримувати та давати належне визнання жінкам, які є могутнім інструментом голошення Доброї Новини, а не нехтувати їхнім голосом, свідченням і служінням чи применшувати їх. У світлі цього, я прошу вибачення за моменти, коли я не пошанував їхніх дарів для служіння Церкві як Тіла Христового. Запрошую усіх, хто читає цей лист, зробити так само.

Повага Христа до жінок була без сумніву радикальною для Його часу. Ми повинні відкинути наші погано сформовані звички і почути в своїх серцях заклик: «Не бійся». Нехай Святого Духа дар відваги провадить нас вперед і зцілює нечутливість минулого. Нехай Святого Духа дар радості, присутній у багатьох жінок у Церкві, провадить нас до справжнього навернення. Нехай наші серця будуть відкритими на дари Святого Духа, принесені жінками віри та служіння серед нас.

Йти вперед

Рухаючись уперед, наповнімось справжньою радістю – тією радістю, яку може дарувати нам лише Святий Дух. У наступні місяці візьмім участь у творчому діалозі, слухаючи Святого Духа через слухання одні одних, та розвиваючи культуру дискусії, виховання, навернення та радисть віри. Приймім виклики місіонерського служіння, використовуючи нові, доступні нам, технології. Бог має план для нас, однак ми повинні слухати Його, якщо хочемо відбудувати наші церковні спільноти як місця зустрічі із живим Христом, як місця, де діти Божі сяють світлом Євангелія.

На Благовіщення ангел звернувся до Пресвятої Богородиці, Марії, словами: «*Не бійся*». Поборовши свій страх, Марія поділилася Доброю Новиною про спасіння зі своєю тіткою Єлизаветою. Промовмо разом із Божою Матір'ю: «*Величає душа моя Господа, і дух мій радіє в Бозі, Спасі моїм, бо він зглянувся на покору слугині своєї*». (Лука 1: 46-48) Просім її заступатися і супроводжувати нас у тому, що нас чекає попереду.

У Діяннях 1:8 ми читаємо: «*Ви приймете силу Святого Духа, що на вас зійде, і будете моїми свідками*». Свідчити про Бога не є завданням, яке залежить виключно від одної людини. Слова пророка Йоїла промовляють до нас сьогодні, нагадуючи нам про Божу обіцянку: «*А після цього я виллю мій дух на всяке тіло. Ваші сини й ваші дочки будуть пророкувати, вашим старим сном будуть снитися, і ваші юнаки будуть бачити видіння. Та й на рабів та на рабинь того часу я виллю мій дух*». (Йоїл 3: 1-2) Цією Доброю Новиною спасіння є Христос, який поділився своєю божественною ДНК із людством. Ми бачимо це на ділі в особі Богородиці, в мирноносцях та апостолах. А ми? Не біймося! Всі ми покликані бути мирноносцями. Ми є Церква, покликана проголошувати Добру Новину про Воскресіння Христа. Як говорить Папи Франциск: «На що ми чекаємо?»

Дано на свято жінок-мирноносць у Торонто, 16 травня 2021 року Божого.

⁴ Іван Павло II. Апостольський лист *Mulieris Dignitatem* (1988), п.25-27. Див. також «Богослов'я Тіла» Івана Павла II, «Вступ до Богослов'я Тіла» Кристофера Веста.